

o altuia, vei cădea tu însuși în cele din urmă.

De aici ne dăm seama că omul care scoate pe gură cuvinte de judecată la adresa unei terțe persoane nu e cu puțință să aibă nici cea mai mică scânteie de lumină dumnezeiască. Dimpotrivă, este plin de necurăție în suflet. Cel neprihănit, omul curat, nu judecă niciodată pe altul, ci numai pe sine însuși, ca să fie în măsură să urmărească dacă conștiința lui, oglinda inimii sale, este liniștită și diafană. Așadar, fiindcă persoanele care osândesc, judecă, iscodesc, fac observații, sfătuiesc pe alții au un suflet demonic, nu vă întovărășiți niciodată cu ele.

Plecați! Spuneți-le: „Iertați-mă, am treabă, nu pot, sunt foarte

grăbit!” Spuneți-le ce vreți, numai plecați, fiindcă acolo se află un demon și este cu siguranță contagios. Din gura celui alt va intra într-a voastră, ca și gripa. Putem avea încredere numai în gura care grăiește cele bune. Când am o inimă bună și comuniune cu Dumnezeu, atunci mă bucur și pot să văd inima celui alt.

Înțeleg că X este bucuros, în timp ce Y are pe cel viclean într-însul, are gânduri, păcate. Văd chiar și copilăria lui, nașterea lui, toate se văd în oglinda inimii mele. Aceasta este harisma duhovnicească pe care o primește omul curat.

Sursa: **Arhim. Emilianos Simonopetrul**, *Sfântul Isihie, Cuvânt despre trezvie*, Ed. Sfântul Nectarie, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 24 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 25 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 26 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir
	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 27 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Sâmbătă 28 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 29 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 2, 14-22; Ev. Luca 8, 41-56; glas 4, voscr. 10 → Duminica a 24-a după Rusalii (Vindecarea fiicei lui Iair)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București



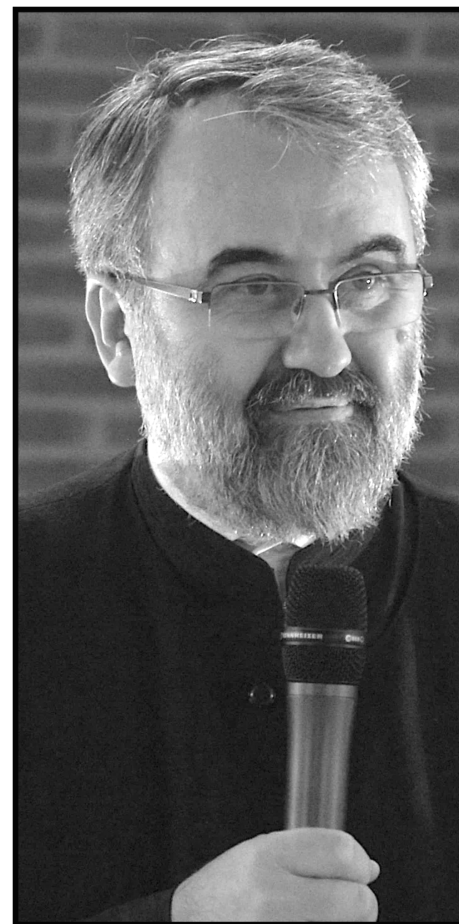
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Noi toți avem o neputință, dorința de a avea întotdeauna dreptate.”

– Sfântul Ambrozio de la Optina

Nr. 510 / 22 octombrie 2023



PĂRINTELE
CONSTANTIN COMAN

HRISTOS ÎL ÎNARMEAZĂ PE OM CU PUTERE DUMNEZEIASCĂ

Doi oameni demonizați ies în calea Mântuitorului Hristos, în ținutul Gadarenilor, ne spune același **Evanghelist Matei**. Părinte profesor **Constantin Coman**, diavoli **Îl** recunosc pe **Iisus Hristos** și **I** se adresează cu cuvinte pe care vă cer să ni le explicați: *Venit-ai aici mai înainte de vreme, ca să ne chinuiești?* Când să presupunem că ar fi considerat ei că ar fi fost vremea să vină Mântuitorul Hristos?

Oricând ar fi venit Mântuitorul, ar fi fost înainte de vreme pentru dânșii! Pentru orice om prins de o patimă sau de inerția răului – cu atât mai mult pentru întruchiparea răului care este diavolul – orice vestire a sfârșitului este prematură. Facem această experiență în viața noastră de toate zilele. Amânarea la nesfârșit a hotărârii de a pune capăt unui viciu sau unui păcat, unei patimi adânc înrădăcinate, evident păgubitoare, se

înscrie în această logică. Răul se vrea înveșnicit și reacționează cu multă potrivnicie la vestea sfârșitului. Apoi, este bine știut că, spre deosebire de oameni, diavoli, duhuri fiind, au cunoștință. Dacă oamenii nu reușesc să vadă dumnezeirea lui Hristos, diavoli o văd și simt sfârșitul. Vedem și în Evanghelia de astăzi, cum se adresează lui Iisus, invocând calitatea Acestuia de Fiul al lui Dumnezeu: *Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?* (...)

Problema în fond nu era că Iisus a venit prea devreme. Problema era că a venit și că pune capăt puterii pe care diavolul o exercita asupra oamenilor. De ce pune capăt? Pentru că Mântuitorul Hristos, prin trimiterea Duhului celui Sfânt, înarmează pe om cu putere dumnezeiască în vederea luptei cu răul, cu păcatul, cu diavolul și cu moartea, cu propriile sale patimi. Acesta este marele dar, pe care omul îl dobândește prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dobândește șansa ca la puterile sale naturale, care nu-i erau suficiente în lupta cu răul, să se adauge puterile dumnezeiești, și cu puterile dumnezeiești să biruiască. De aceea a fost biruită moartea și păcatul, de aceea a fost biruit diavolul pentru totdeauna, pentru că omul a primit darul neprețuit al împreună-lucrării cu puterile dumnezeiești. Aceasta este esența Evangheliei Mântuitorul Hristos, a credinței și a Învățăturii Bisericii noastre. (...)

Duhovnicii Bisericii noastre, părinții avansați din punct de vedere al simțului duhovnicesc, al vederii duhovnicești și mai ales al simțirii, văd lucrarea diavolului în mai toate cazurile în care omul nu mai are controlul propriei sale existențe, controlul mental și sentimental, parțial sau total. Părinții duhovnici identifică la originea oricărei rătăcirii, alunecări sau devieri, un duh rău. Din păcate am renunțat să mai vorbim despre duhuri, deși Sfântul Apostol Pavel ne spune că *lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, stăpânilor, stăpânitorilor întinericului acestui veac și duhurilor răutății, care sunt în văzduh*. (Efes. 6,12).

În zona spirituală, duhovnicească se dă lupta omului cu răul, cu anumite tendințe, ispite, patimi, aspecte pe care psihologia le studiază din ce în ce mai mult. Este foarte bine că o face, dar riscă izolându-le sau autonomizându-le de sfera duhovnicesc-dumnezeiască. Se poate întâmpla ca știința să excludă complet prezența și lucrarea duhurilor rele și a diavolului, iar teologia și duhovnicia să excludă cealaltă parte, adică patologia medicală.

Oricum, din experiența și din istoria Bisericii, putem verifica că prin intervenția dumnezeiască, în urma rugăciunilor, a participării la viața Bisericii, la slujbele Bisericii – exorcismele, Spovedania, Sfânta Liturghie cu Sfânta împărtășanie –,

omul se pune sub o protecție extraordinară de puternică în lupta și cu duhurile și cu bolile.

Clar este că puterea dumnezeiască este în măsură să vindece și stăpânirea de demoni și bolile cauzate de o patologie firească, naturală, la limita trupului sau a chimiei organismului. Mântuitorul nu a vindecat numai demonizați, ci a vindecat paralitici, orbi din naștere, surdo-muți, etc. Biserica noastră învață totuși că la rădăcina tuturor stărilor de cădere de la normalitate, de nesănătate, este păcatul. Păcatul propriu sau păcatele înaintașilor și ale semenilor. Este clar că Dumnezeu nu a făcut o fire omenească supusă bolilor, ci a făcut o fire omenească „bună foarte”, ca și întreaga zidire. Căderea din această stare se datorează libertății omului și stării de păcat, care a afectat și afectează continuu firea omenească.

Sursa: **Părintele Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Ed. Bizantină, București, 2010

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

1934 - 2019

OGLINDA INIMII NOASTRE

Care este oglinda inimii noastre? Este simțul duhovnicesc, pe care-l dobândim atunci când avem o conștiință bună și îndrăznire înaintea lui Dumnezeu.

Când sunt cinstit și mă cercetez pe mine însumi, atunci mă văd ca într-o oglindă. Aceasta îmi dă îndrăznire și dragoste pentru Dumnezeu, dar și încredere. În paralel însă cu oglinda inimii mele, cu conștiința bună, cu trăirile duhovnicești, cu experiența mea duhovnicească, văd ce are în inima lui și altul care este lângă mine. Adică dobândesc harisma discernământului și a străvederii.

Când cineva este afundat în păcat, îi vede pe toți păcătoși și osândește pe toată lumea. Când este răutăcios, viclean, când urăște, atunci suspectează neîncetat de păcate pe ceilalți. Aceasta se întâmplă pentru că propria lui oglindă, care este conștiința lui, este o mare înspumată.

Nu poate să vadă deci nimic altceva la tovarășii săi în afara de umbre. Păcătosul nu poate să-i laude pe ceilalți oameni. „Întreabă-mă pe mine, dacă vrei să știi cine-i cutare”, îți spune el despre cineva. Și este sigur că nu există om care să nu osândească și să nu critice pe aproapele său și să nu fie muștrat de conștiință.

Cine vorbește împotriva altei persoane are un suflet demonic.

Când îți spune: „Ăsta-i mândru, celălalt mândru, altul depravat” înseamnă că el însuși este așa. Și dacă presupunem că acum nu este așa, deoarece legea duhovnicească este în lucrare, va deveni cu siguranță. În groapa pe care ai săpat-